

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
KVINNAN OCH HEMMET

Stockholm, Iduns Tryckeri Aktiebolag.

N:r 29 (500).

Fredagen den 23 juli 1897.

10:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun ensam kr. 5:— Iduns Modet., fjortondagsuppl. > 5:— Iduns Modet., månadsuppl. > 3:— Barngarderoben..... > 3:—		Byrå: Klara södra kyrkog. 16, 1 tr. Öppen kl. 10—5. Allm. telef. 6147. Rikstelef. 1646.	Redaktör och utg.: FRITHIOF HELLBERG. Träffas säkrast kl. 2—3. Redaktionssekr.: J. Nordling.	Utgifningstid: hvarje fredag. Lösnummerpris 15 öre (lös:n:r endast för kompletteringar.)	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» o. »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad total stafv. Ulländska annons. 70 öre pr nonp.-rad.
--	--	--	---	---	---

Emilia Lindqvist.

Den som något känner till förhållandena i samhället och öm-
mar för olyckliga medmänniskor kan lika litet vara blind
för det namnlösa elände, dryckenskapen i vårt land åstadkommer,
som likgiltig för det storartade arbete, hvilket under de senaste
årtiondena nedlagts på bekämpande af denna last och på främ-
jandet af dess motsats, nykterheten.

Den betydelsefullaste insat-
sen härvidlag har otvifvelaktigt
gjorts af de nykterhets-
talare, som rest land och rike
kring och med väckande, spor-
rande ord ryckt upp folket
ur dess dåsighet och kommit
det att bryta med och kämpa
mot den förr icke som
sådan ansedda lasten. Tack
vare deras nitiska, af öfver-
tygelse och människokärlek
burna arbete kunna vi nu
inom vårt land räkna flere
hundratusen absolutister.

Hvad betydelse denna nyk-
terhetshär, hvilken hufvud-
sakligen rekryterats ur de
bredaste samhällslagren, har
i socialt och kulturellt hän-
seende, är allt för påtagligt
för att någon redogörelse där-
för här skulle vara behöflig.

Med de manliga talarne
hafva flere kvinnliga fram-
gångsrikt täflat, och vi vilja
i så måtto särskildt framhålla
den öfver hela landet kända
och uppburna nykterhets-
talarinnan fröken *Emilia Lind-
qvist*.

Fröken Lindqvist, som är
född 1857 i Eslöf, där fadern
är byggmästare, åtnjöt under
sin barndom ingen annan
undervisning än den folk-
skolan meddelar, men ut-

rustad med ett skarpt, klart förstånd, stor arbetsförmåga och vet-
girighet, har hon vetat att genom självstudier förskaffa sig afse-
värda kunskaper, särskildt i praktiska ämnen.

År 1887 ingick fröken Lindqvist i en af världsgoodtemplaror-
dens loger i Eslöf, där hon genom sitt hurtiga, lifliga sätt, oför-
färad deltagande i debatterna och sitt stora intresse för arbetet
från början kom att intaga
en bemärkt plats.

På anmodan höll hon så
högtidstalet vid några en-
skilda fester, och det sätt
hvarpå dessa föredrag mot-
togos, bragte henne på den
tanken att äfven offentligen
uppträda som nykterhets-
talarinna. Vänners och me-
ningsfränders ifriga anmanin-
gar och hennes egen lifliga
åstundan att i stort gagna
den sak, hon gjort till sin,
förde efter en tid beslutet
till verkställighet, och vid en
nykterhetsfest i Limhamn
1891 höll hon sitt första
offentliga, med mycket bifall
mottagna föredrag.

Detta föredrag följdes af
ett andra, ett tredje, och snart
började från alla delar af
landet ingå skrivelser med
anhållan om hennes medver-
kan både i fråga om enstaka
fester och då det gällde mis-
sionering under flere måna-
der af hela landskap.

Fröken Lindqvist hörsam-
made kallelserna i så stor ut-
sträckning, hennes tid och
krafter tilläto, uppträdde vid
fester och demonstrationer i
vidt skilda delar af landet
och missionerade i månadsvis
i Medelpad, Halland, Värm-

Det är icke titlarne, som kasta glans på människorna, utan människorna på titlarne.

N. Macchiavelli.

land m. fl. landskap, därunder hållande föredrag hvarje afton.

Innalles har fröken Lindqvist hållit omkring 600 föredrag för sammanlagdt 180 tusen åhörare, af hvilka icke mindre än *tre tusen* till henne aflagt löfte om lifslång afhållsamhet från alla berusande drycker. Af dessa personer ha naturligen många alltid varit måttliga i sina vanor och blott för den goda sakens skull blifvit absolutister, men än flere hafva dock de varit, som i och med detsamma de afgifvit nykterhetslöftet, brutit med en vana, som redan blifvit till last hos dem, och börjat ett nytt aktningsvärdt lif till heder för dem själfva, välsignelse för deras näraste och gagn för samhället.

Fröken Lindqvist, som alltjämt fortsätter sin nyttiga verksamhet, är född talare. Redan som liten flicka brukade hon på vägen hem från skolan samla kring sig kamraterna för att från någon gårdesgård eller kulle hålla ljungande tal till dem, och när hon sedermera uppträdde som offentlig talarinna, följde hon endast en stark inneboende lust. Hennes styrka som talare ligger, utom i en kraftig, välljudande röst, som villigt återger hvarje skiftning i känslan, i den hänförelse och omedelbarhet, som prägla hennes alltid extemporerade anföranden. Det är en värme, en medryckande kraft i hennes ord, något tvingande, man skulle kunna säga hypnotiskt, hvilket oemotståndligt fångslar uppmärksamheten och tillvinner henne åhörarnes sympati.

I sina föredrag för fröken Lindqvist alltid kvinnans och hemmets talan och har kanske härigenom vunnit sina bästa och största segrar. Men hon ställer sig därför ingalunda alltid på kvinnans sida, hon tar henne tvärtom ofta i upptuktelse, gisslar hennes fåfänga, okunnighet, slöhet, oordentlighet, hvilka ofta äro orsaken till mannens fall, men hon gör det städse på ett sådant sätt, att man känner, att det är i kärlek hon tuktar.

Det är icke endast nykterhet, fröken Lindqvist talar, hon vet att i sina föredrag utom detta inlägga mycket annat, som kan verka väckande och förädlande på hennes åhörare, något som är af största betydelse, då hennes arbete hufvudsakligen är förlagdt till småfolket, ett område, som ännu i mångt och mycket kan betraktas som obruten mark. Hvilket värde man här nere sätter på hennes arbete, därom vittna den stora sympati, hvarmed hon allestädes omfattas, och — kanske icke minst — den snabbhet, hvarmed föredragslokalerna till sista plats fyllas, så snart hon uppträder.

D.

Iduns 500:de nummer

ifrån tidningens första utgifvande räknadt lägges i dag inför våra läsarinners ögon. I rundt tal och med jämna hundrasiffror betecknar detta för en veckotidning ett tiotårigt arbete.

Då det är vår afsikt att i årets stora festnummer: julnumret, vid den fyllda tionde årgångens slut, i ord som bild något utförligare

dröja vid det tillryggalagda skedet af Iduns tillvaro, vilja vi ej nu utbreda oss öfver denna sak. Alldeles oanmärkt ha vi dock ej kunnat låta det femhundra numret gå förbi — allra minst utan att af vårt fullaste hjärta utsäga **ett tack** till den trofasta svenska kvinnopublik, som från första stund med sitt milda öfverseende och sitt verksamma intresse underlättat våra bemödanden. Ha vi i någon ringa mån lyckats fylla en lucka inom den svenska tidskriftslitteraturen och motsvara behofvet af ett speciellt kvinnoorgan, i hvilket könets och hemmens maktpåliggande intressen kunde sakligt utredas, så är detta främst vår läsekrets' egen förtjänst. Att det dyrbara förtroende, den visat oss, alljämt må få fortmeta är ock — i dag som alla dagar — vår varmaste närda önskan.

Stockholm den 23 juli 1897.

Redaktionen af Idun.

En radikalkur.

Under en sommarvistelse i Norge sammanträdde jag för tio år sedan med en mycket älskvärd läkarefamilj. Jag besökte doktor V:s ett par gånger i deras vackra och gästfria hem i Tistedalen invid Fredrikshald. Glädje och trefnad funnos där i rikt mått, och där klungo »glade sange» från far och mor, och »börnelatter» från fyra präktiga småtingar. — Men så en dag för några år sedan klappade sorgen på i detta hem:

Doktorn rycktes hastigt bort af döden, och den alltför vanliga historien, att de efterlevande vid familjefaderns bortgång stå som man säger på bar backe, upprepade äfven här.

Till en början bosatte sig den unga änkan i Kristiania och försökte att slå mynt af sin musikaliska talang genom att ge lektioner. Men det visade sig snart, att den sålunda förvärfvade inkomsten ej räckte till att försörja henne och barnen. Kamrater och vänner till hennes man rådde henne då att lära sig barnmorskeyrket och lofvade försträcka henne de därtill erforderliga medlen. Fru V. betänkte sig ej två gånger — det gällde ju hennes barns uppfostran — lämnade de små i sin mors vård, reste till Stockholm, där ju barnmorskeutbildningen står mycket högre än i Norge, genomgick sitt läroår, återvände till Kristiania och började, på det kraftigaste understödd af läkarne, att praktisera. Inom kort fick den behagliga, fint bildade, glada och hurtiga doktorinnan fullt upp att göra.

I vintras uppehöll jag mig en liten tid i Kristiania och aflade då ett besök hos fru V. Jag fann henne frisk och blomstrande samt lycklig i medvetande att ha endast sitt eget arbete att tacka för sitt och barnens uppehälle. På min fråga om hon ej ibland med saknad tänkt på att hon ej fått utbildta sin vackra sångröst, svarade hon: »Nej visst inte! Jag har aldrig haft så mycken glädje af min sång som nu. Ser ni, jag sjunger för mina patienter, när jag fått

dem på bättringsvägen, och så tacksamma åhörare få storheterna af facket allt leta efter . . . Men en stor olägenhet för mitt yrke ovillkorligen med sig,» tillade hon i allvarlig ton, »nämligen att jag oupphörligt får undandraga barnen min tillsyn och vård. Emellertid har jag god hjälp af min äldsta, femtonåriga dotter, som får vara i mors ställe för sina syskon. Och de äro gudskelof snälla, värlartade och lydiga — nu.» — »Nu?» — »Ja, ser ni, min äldste gosse gjorde mig en tid bekymmer genom slarf och opålitlighet. Men så en gång grep jag till en radikalkur, och den botade honom — som jag hoppas för alla tider.» Jag bad henne naturligtvis berätta vidare om den där kuren, och hon fortsatte: »En natt för ungefär ett år sedan kom jag hem kl. 12. Jag väckte min äldsta dotter för att höra, om allt ställt väl till under min frånvaro, och fick då veta, att Vilhelm ej läst sina läxor ordentligt, och att han, när systemen lofvat berätta detta för mig, svarat:

»Nå, än sen då; hon kommer hem sent i kväll och kan väl ej taga upp mig midt i natten för att läsa läxor heller.»

Jag öfverlade några minuter, gick så fram till gunstig herrns säng, ruskade honom vaken och sade honom, att han måste stiga upp och läsa sina läxor. Först fick jag endast några obegripliga grymtningar till svar; sedan kom det i bedjande ton: »Usch nej, mamma, jag är så sömning.» — »Ja, det får inte hjälpa! Skynda på bara!» Han försökte då beveka mig genom en rörande omtanke om min trötthet. »Är inte du också bra trött,» sade han, »jag kan ju stiga upp tidigt i morgon och läsa.» — »Jo, visst är jag trött,» svarade jag, »men när jag har en son, som jag ej kan lita på och som ej har nog ambition att göra sina skyldigheter, när jag är frånvarande, så måste jag ju sitta uppe, och nu skola läxorna läsas.»

Och därvid blef det.

När vi slutat, slog han sina armar om min hals och hviskade med tårar i ögonen: »Tack, mamma.» Sedan den stunden har jag aldrig behöft förebrå honom för ouppfyllda skyldigheter af något slag. Han är pålitlig och plikttrogen som en mogen man, och jag vet, att han aldrig begagnar min frånvaro till att svika mitt förtroende.

G. L.

Från prinsessan Ingeborgs hembygd.

Intryck från en fotvandring genom Nordsjælland.

Upptecknade för »Idun» af A. Roth.

Då naturligtvis alla våra läsarinners lifligt intressera sig för prins Carls trolofvade, prinsessan Ingeborg, böra de också ha intresse af att nu få veta något om hennes hembygd, det vackra Nordsjælland, hvarest hon på Charlottenlund och Fredensborg tillbragt så godt som hvarje sommar af sitt unga lif. Från denna synpunkt våga vi hoppas, att följande små »intryck» från en

fortvandring genom dessa trakter ej skola vara ovälkomna i Iduns spalter.

I. Helsingör.

Vi voro tre flickor, en skånska, en småländska och en blekingsflicka, som hade beslutit att företaga en fotvandring i det pittoreska och för sin leende skönhet så berömda Nordsjælland. Vi visste nämligen redan, hvad vi hade att vänta oss, ty om vi också ej alla varit där, så hade vi dock både i tidningar och böcker läst mer än en beskrifning öfver denna »Danmarks park» med de praktfulla kungsslotten: det historiska Fredriksborg, Fredensborg — europeiskt berömdt genom den mäktige kejsar Alexander III:s förkärlek därför — Bernstorff, så älskadt af kejsarinnan Dagmar, kung Georg och prinsessan af Wales, så att de blott för att få vistas där, gärna bo hur trångt som helst, kronprinsens vackra sommarresidens Charlottenlund, beläget midt i köpenhamnarnes glada »Dyrehaven», Marienlyst och Sorgenfri, och allt hvad de nu heta — — — Vi visste dessutom från kartan, som vi länge sorgfälligt studerat, att hela kusten från Helsingör till Köpenhamn mest bestod af praktfulla bokskogar såsom Dyrehaven m. fl. omväxlande med barrskog, i Gripskov vid Fredriksborg och Fredensborg, och vi hade läst Christian Winthers dikt om Furusöen och visste också, att denna berömda och besjunga sjö var en af medelpunkterna i de många sjökonstellationerna, som smycka detta vattenrika land.

Vi startade i Helsingör. Framför oss hade vi Öresund, det älskade Sundet, så kärt för hvart svenskt öga, det sköna blå bandet, som icke skiljer, men förenar oss med den öfriga världen. Och öfver Sundet, som strålade i morgonbelysning med det stolta Kronborg midt emot, gled skepp efter skepp fram; smäckra och fina ångbåtar, glänsande i solen, fiskarsnäcker med hvita segel, tunga mörkskrofvade briggar och skonorter, som tumlat på stora haf och varit länge på vägen. Och flaggor och vimplar kungjorde, att de kommo från skilda länder och att på deras däck främmande språk talades. Där voro både de amerikanska »Stars and Stripes», Englands röda »Union Jack», den välkända trikoloren, Rysslands blåhvita örlogsflagga och — oftast — vår egen vackra blågula duk samt den glada, från himlen sända, »Dannebrog».

På ena sidan hade vi Helsingör med det gamla vördnadsvärda »Kärnan» i bakgrunden. Vi hade nyss beskådat och beundrat detta minnesmärke från forna tider, som ännu stolt blickar ut öfver Sundets böljor, hvilka det i många hundra år sett i sol och sommar — som nu då de vänligt lekte kring båten — hvilka de sett i storm och höst, i regn och dimma eller fängslade i vinterns isbojor. Nedanför ligger staden. Den är gammal, den med, så gammal, att man ej kan säga, när den blef till, men nu är den förnyad och gör ett alldeles modernt intryck — *allt* för modernt!

Då har det lilla Helsingör midt emot bättre behållit sin gamla egendomliga prägel. Där det nu ligger midt i junigrönskan, ligger det och drömmer om sina stolta minnen från den tid, då det var en af Danmarks viktigaste städer, den stad från hvilken den rika Öresundstullen upptogs, och utanför Kroneborg måste då alla Europas fartyg lägga till och betala sin tribut till Sundets härskarinnor. Endast den blågula flaggan fick passera — en dyrköpt rätt, tillkämpad i blodiga strider. Öfver staden spred sig det främmande guldet och det fanns ingen stad i Danmarks rike, där man lefde så vildt och öfvermåttigt som i Helsingör. Det var illa beryktadt för sitt sedefördärf, och det spelades högt såväl bland riddersmännen med höga ämbeten som bland borgarna, de rikaste i Danmark. Nu är här stilla. Mäktigt reser sig Kroneborg ur böljorna, men det har sin storhet bakom sig och hvilar nu på sina lagrar; och på den lilla stadens tränga gator trängas ej mera främmande sjömän med stadens goda borgare och ställa till stojande, vida uppträden i vinstugorna. Nu gå de förbi, de främmande seglen, och Helsingör har mistat sin betydelse. Men det är något aristokratiskt öfver det. Järnvägsstationen reser sig som ett slott midt för hamnen, man blir nästan häpen öfver denna ståtliga byggnad, men här bruka också komma förnäms resande. Hit komma den danska kungafamiljens celebra gäster på genomresa till Fredensborg.

Vi gjorde en kort promenad i staden, innan vi begåfvo oss vidare. Vi sågo Hamlets graf, ty i Helsingör skall han ju hafva lefvat och dött, denne »den mest berömda af alla danskar», den

sagoprins, hvars namn gått så långt som västerländsk kultur har nått. Hvem tänker mer på sagan om Amele och hans tråkrokar, när man står vid Hamlets graf? Nej, det är den odödlige skaldens prins af Danmark — den moderna människan, Hamlet, som vi alla känt och hvars skarpa, geniala repliker träffat oss personligen, som de träffat den tid, i hvilken de skrefvos, och den tid, som är; han, hvars tvivel och betänkligheter ännu binda handen på tusenden, så som de gjorde det på honom själf; och vår stämning vid Hamlets graf är den öfverväldigande beundran för den man, som hade förmåga att se och gifva oss det, som ej var hans tid, som ej är vår tid, men människornas, så länge människor finnas.

Därefter gingo vi till Marienlyst. Det gamla slottet ignorerade vi; hunger och törst drefvo oss direkt i famnen på det moderna badetablissemmentet, som lockande utbredde sina stenarmar på andra sidan vägen. Marienlyst är ett af de mest pretentiösa och mest banala af de badetablissemmenter, som ligga längs danska kusten, så nära hvarandra som en rad pärlor upprädda på en snodd. Det besökes mest af tyskar — minst af danskarna själfva, som föredraga de hemtrefliga fisklägena såsom t. ex. Hellebæk och Hornbæk, till hvilka vi begåfvo oss, sedan vi intagit en solid frukost — lät oss för pretentiöns skull kalla den för *dejeuner dinatoire!*

Det var mycket varmt att spatsera i middags-hettan, men de svalkande vindarna från hafvet afkyldde luften behagligt. All vår packning hade vi skickat med *dagvognen* till Hornbæk. *Dagvogn* är nämligen den enda föreningslänken med Hornbæk, såvida man ej vill betala 5 à 6 kronor för en droska.

Kunde jag nu beskrifva denna vår första längre promenad på den danska jorden, så att Iduns läsare finge ett lefvande intryck därpå! I Sverige — n. b. öfre Sverige — är det en vanlig föreställning, att Danmark är fult — de tro det därför, att det är ett slättland — ett lågt land. Jag har alltid funnit dem så fattiga, som ej kunna beundra och njuta af mera än en bestämd typ af skönhet, om jag så får säga. Har man ett öppet sinne för det sköna, så ligger det alltid så nära i naturen. Skönheten bor ej blott i fjällens storslagna majestät, ej endast i forsens dån och böljornas slag mot klippan, den bor också i bokskogens väldiga pelarsal vid insjöns stilla spegel. Den bor på den vida heden bland den doftande ljungen och på den böljande slätten, som ligger sommarljus och leende i junigrönska. Den talar till oss i höstens stormar såväl som i sommar-nattens stilla sus. Och när man har sinne därför, så känner man alltid igen den: lika äkta, lika betagande och frisk, hvad dräkt hon bär, hvad språk hon talar. Och man är rik och instämmer af hjärtat i Heidenstams dikt:

Tag allt som är mitt och mitt kan bli,
men lämna min yppersta gåfva:
att kunna njuta och lofva,
där en annan far kallt förbi.

Jag skulle önskat, att de, som lefva i den föreställningen, att ett lågland alltid är fult, hade följt mig denna försommardag och sett med mig den tjusande Helsingörstrakten. På ena sidan resa sig branta skogklädda sandåsar och på andra sidan har man Öresund. Nedanför slutningen ser man helt nära hvarandra villor af olika byggnadssätt och storlek, men alla solida stenhus, omgifna af välskötta trädgårdar. Man passerar Hellebæk, en af huvudorterna för köpenhamnarnes obligatoriska sommarmassutvandring, en ganska stor badort. Sedan blir det landtligare och villorna ligga ej mera så tät. Vid E'lekilde finns det åter pensionater och hotell, men sedan kommer man in i »Plantagen» och människoboningarna upphöra alldeles. Plantagen består af stora planteringar på flygsanden, sådana man ser i Skåne vid Engelholm och flere ställen. Dessa kring Hornbæk äro nu gamla och bilda en riktigt skog.

Därinne var så tyst och svalt och skönt, man kunde drömt sig till Smålands furuskogar, om ej marken varit så olik. Här voro inga stenblock kastade af jättehand, nej, knappt en sten, och vägarna, de voro af den hvitaste hafssand. Det var en härlig promenad genom skogen, härligast när planteringen var uthuggen, så att vi åter sågo Sundet eller, rättare, snart öppna hafvet, Kattegat. Ah, vi längtade till Hornbæk, att komma i detta glittrande, hänförande vatten, som vi haft så rikt tillfälle att beundra hela dagen. Vägen föreföll oss emellertid ganska lång, vi hade ju förut haft ständig omväxling och längtade nu efter att komma fram till fiskläget. Plötsligt — vid en krök af vägen — låg det framför oss i

idyllisk ro. Midt i byn resté sig den gamla landskyrkan och rundt omkring lågo de snygga fiskarkojorna, omgifna af sina små trädgårdar. Människor sågo vi ej många på de smala slingrande gatorna. Männen voro väl på sjön och kvinnorna hade nog annat att göra än att se på de främlingar, som nu i den döda tiden händelsevis kommo dit.

Vi voro nu framme, vi hade nått vår vandringens första mål, och i nästa bref vill jag tala om denna hänförande, i Sverige allt för litet kända badort.

I Stockholm.

Små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt.

För Idun af

Lovisa Petterkvist.

Bref IX.

Jag vet inte hur länge Ruffen och jag häromdagen stodo utanför fönstret till »Studion» i Gamla Stockholm, där den italienska snabbkonstnären med litet lera och ett par små pinnar på 25 minuter knypplar ihop dam- och herrhuvuden, så lefvande och lika, att man inte vet, om det är originalen, som är kopior, eller om det är tvärt om.

»Ack, Ruffen,» sa jag, »ingenting på jorden skulle göra mig så glad som att ha dig så där förevigad i ler! Tänk, att kunna gå och titta på dig när jag vill och hur mycket jag vill och vara i stånd att ta dig med mig hvart jag far, ja till och med i grafven, när den stunden kommer!»

»Hä hä,» sa Ruffen och såg litet röd ut, »men det blir väl så förbåldt dyrt, så!»

»Fem kronor för herre,» läste jag på ett anslag på väggen.

»Och tio för dam,» läste Ruffen. »Hä hä, det var bakvänd ordning, det! Men efter det inte var värre än så, så kostar jag väl på oss båda två då, ty hvad det anbelangar — att jag vill ha dig — hä hä — så nog vet du — att jag utom dig — jag — menar — — du förstår — vi två — — hm.»

Ruffen tystnade helt tvärt, bra oklar i rösten: jag hade nog rört upp honom med det där dumma pratet om grafven! Också sa jag, så muntert jag någonsin kunde åstadkomma:

»Ja, vill du ha mig i ler, gubben lilla, så inte mig emot, men nog tänker jag stanna hos dig i kött och blod minst i 50 år till, det säger jag dig!»

»Studion» är ett litet svart hål, alldeles invid gatan, men »svärtan» gör bara, att artisen ser så mycket mer »tafelaktigt» ut, där han sitter med sitt fina ansikte, stora nedvikta krage och mjuka sammetsbrett.

»Undrar hvad språk han talar?» sa jag.

»Franska förstås,» sa Ruffen. »Tala till honom, du Lovisa!» (Vi var för tillfället händelsevis ensamma vid fönstret.)

»Jag!» sa jag, riktigt hissnande till.

»Ja, du har ju inte gjort annat än läst Franska för dig själf hela vintern, och att du kan Parlören som ett rinnande vatten, det vet jag!»

»Det har du rätt i, gubben,» sa jag. »Hvad ska man skaffa sig talanger för, om inte för att bruka dem!»

Så harklade jag mig, och så sa jag:

»Mossjö!»

Artisten rörde sig inte.

»Moss-sjö!» sa jag om igen, nu med mycket större eftertryck.

Nu såg han upp med ett par ögon som stjärnor och log behagligt, men *inte* åt mig.

»Com-meng vus purtey vu?» sa jag.

Artisten sänkte långsamt ögonen igen: det var hans enda svar.

»Nej,» sa jag, »Franska förstår han *inte*. För sök med Tyskan, du Ruffen.»

»Spre-e-sprech-en Sie Deutsche?» sa Ruffen.

»Ein wenig,» svarade artisten med den mildaste röst.

»Und — und — Französich?»

»Ja wohl!»

»Phu,» sa Ruffen och torkade sig i pannan. »Nej, ta-tala själf du Lovisa — — jag ska nog tala för mig, jag — — när min tid blir.»

»Förhör mig ur parlören då,» sa jag, »eljes går det *inte*! Vi tar: 'Hos en artist' — det passar nog. Visst kan *du* frågorna utantill, gubben!!»

»Min herre,» sa Ruffen i förhörston, sedan han väl öfvertygat sig att vi var ensamma.

»Mossjö,» öfversatte jag.

(O! hvad vi har gnott med de samtalen!)

»Vi skulle vara lyckliga få våra porträtter gjorda af er skickliga hand,» sa Ruffen.

»Nous seron(g) bjäng heureux avoir nôter portraits faites de vôtre main admirable,» öfversatte jag.

(Jag har *inte* parlören med mig, så det kan ju hända att stafningen är både si och så, men det gör ingenting — jag trycker under de ord jag lade tonvikten på!)

Artisten såg upp och log, ändå mer förtjusande än nyss, men *teg*!

»Hvilket är edert pris,» sa Ruffen.

»Quelle est votre prix?» öfversatte jag, nu uttalande x-et så hårdt jag någonsin kunde för att väcka honom. Hjälpte *inte*. Han satt där som en död tafla *ändå*.

»Nej,» sa jag, »karlen har tydligen *inte* något språkgeni. Vi får lof att hjälpa oss med teckenspråket.»

Så pekade jag på en af bysterna i fönstret och så pekade jag på mig själf.

Nu blef det lif i 'taflan' ska jag säga.

»Si si,» sa han och nickade, med strålände ögon. »Momento, momento!»

Därmed öppnade han dörren och bockade sig så vackert och grasjöst, att jag *inte* kunde låta bli tycka att åtminstone i fråga om att hälsa vackert har vi nutidsfolk gått tillbaka *betydligt*.

Så plaserade artisten mig i ett hörn, såg på mig skarpt, tog en lerklump i hand och pekade på sin egen panna.

»Hvad tror du han menar, Ruffen?» sa jag.

»Han menar väl *inte* att han är litet konstig i knoppen heller?»

»Nej vars! Det är väl så, att du ska hålla ögonen där han pekar, tänker jag.»

»Jaså,» sa jag lugnad. »Ser jag treflig ut, Ruffen — —? Och sitter allt som det ska? Det finns ju ingen spegel, vet jag!»

»Nog är du bra, alltid — men ska du ha hatten på dig?»

»Det har du rätt i,» sa jag. »Om själfva Venus Milo låtit knåda af sig i *hatt*, hade hon nog varit gammalmodig här vid lag.»

Därmed tog jag af mig hatten.

»Bene bene!» sa artisten.

»Tycker han att jag är *benig*?» sa jag häpen. »Det har väl då aldrig någon —»

»Nej, han ser nöjd ut,» sa Ruffen. »Men ska du ha håret uppsatt, hä hä?»

»Visst,» sa jag.

»Det finns *ingen* som har så vackert och

stort hår som du, Lovisa! Ingen på hela jorden. Du kan gärna slå ut det, Lovisa lilla, du såväl som de andra Venusarna!»

»Du är tokig, gubben,» sa jag. »Vid femtio år!»

»Får man *inte* ha hår då, hä hä?»

»Joo, men *inte* utslaget.»

»Det är *min* byst — — *min* — och — *inte* — någon annans, och jag *vill* ha utslaget hår på den, hä hä hä.»

När Ruffen tar till med *den* tonen, så släpper jag alltid efter litet.

»Förhör mig ur: 'Hos en perukmakare' då,» sa jag undergifvet.

»Min herre, jag önskar få mitt hår borstadt,» sa Ruffen förnöjdt.

»Mossjö,» öfversatte jag — men afbröt mig.

»Borsta passar ju *inte* alls,» sa jag. »För sök fjärde frågan.»

»Ni måste slå ut håret min herre,» sa Ruffen, »för att torka — —»

»Tyst!» sa jag — — »*det* passar! Jag ska bara förtydliga det litet.»

»Mossjö,» sa jag, »il me — faut les chevaux flottants. Comprenez — vus? Les — chevaux flott — angt, *sur la tête*.»

»Spreche nicht Schwedisch!» svarade artisten mildt, medan 'pinnarna' han arbetade med flög som om de haft vingar.

»En sådan drummel,» sa jag. »Han tror jag talar *Svenska*! Du får allt reda dig utan utslaget hår, Ruffen lilla, ty den *därs* intelligens — —! Tacka Gud, vi får någon byst *alls*!»

»Tranquillo!» sa artisten bedjande.

»Jag är visst *trankil*,» sa jag. »Så *trankil* man kan vara — *ibland*!»

Bäst det var började hela ansiktet att stelna af, utom läpparna, som ryckte och ryckte.

»Ruffen lilla,» sa jag, »*hvad* gör jag med min mun?»

»Ingenting,» sa Ruffen.

»Ingenting?» sa jag. »Kallas det *här* ingenting! Gud, nu börjar öronen med! De växer och nu *rycker* de med!»

»Syns *inte*,» sa Ruffen.

»Nej, *naturligtvis* syns det *inte*,» sa jag.

»Jag narras förstås! Åh — —»

»Tranquillo,» sa Italienaren och såg på mig så förebrående han kunde med sina mjuka sammetsögon.

»Visst är jag *trankil*,» sa jag, »jag har bara aldrig känt näsan röra på sig så besynnerligt förut! *Hvad tar* den sig till, Ruffen? Uppnäst är jag ju förut, men *nu* så! Mätte bli en snygg byst det här!»

»Signora — —» sa artisten bedjande.

»Var god och *inte* prata om hvad herrn *inte* begriper,» sa jag förargad. »Jag vill just se hur pass *trankil* herrn skulle vara, om herrn satt här och jag satt där och bara stirrade på herrn så mycket jag någonsin orkade! Och herrn därtill hade en myrstack i hvar fot och satt på en het plåt.»

»Si signora,» svarade Italienaren förbindlig, medan hans pinnar började flyga igen. »Han trodde jag komplimenterade honom, Ruffen!» sa jag. »Nu hänger underkäken som *bly*! Bara som bly, lilla du.»

»Den hänger visst *inte*,» sa Ruffen. »*Om* du bara satt stilla, så —»

»Sitter *inte* jag stilla!» sa jag — —. »*Jag*!»

»Silenzia — *silenzia*,» sa artisten och såg så märkvärdigt förtviflad ut.

»Tyst, Ruffen,» sa jag. »Han tycker *inte* om att höra dig tala!»

Nu satt jag som ett *ljus*, minst en half timme. Italienarens fingrar flög allt snabb-

are, och ur leran började ett hufvud, *mitt* hufvud, att titta fram. Jag försökte tänka på barnen, jag försökte räkna till hundra, men kom aldrig längre än till fem; jag försökte tro att jag var hemma och satt och tittade i reflektionspegeln, då jag nog brukar kunna sitta orörlig, *minsann*!! Ingenting hjälpte. Nu var hela *jag* som en myrstack, och ansiktet *väste*, isterhakorna mest. — Nu hade jag *fyra*!

»Ruffen lilla,» sa jag matt, »hur ser jag ut *nu*?»

»Röd!» sa Ruffen.

»Du eviga värld,» sa jag, »ska jag nu bli *röd* med! Hvilken byst, hvilken byst!»

Jag tittade stelt, förtviflad på Italienaren, som också blifvit litet röd, nog af ansträngning. Plötsligt böjde han tillbaka hufvudet och började skratta, ett skratt, som rullade ur munnen på honom som de sötaste pärlor.

»Har du *någonsin* hört en Svensk skratta på *det* viset, Ruffen,» sa jag, glömsk af allt. »Som ett barn i solskenet! Men jag kan *inte* sitta stilla längre, Ruffen. Jag *kan* *inte*! Jag sväller upp till en ballong! En ballong, som *vindar*! Syns *inte* det heller?»

»Inbillning,» sa Ruffen och lät förargad.

»Inbillning,» sa jag. »Är det *här* inbillning, hvad är *då* verklighet!»

»Silenzia,» sa artisten. »Tranquillo, signora!»

»När man *inte* kan mer än två utländska ord, så är det så godt hålla inne med dem med,» sa jag ampert.

Nu arbetade vi under tystnad en stund igen, artisten med pinnarna och jag med att kunna sitta kvar, hvilket endast gick för sig genom att jag höll händerna spasmodiskt knutna kring öfre kanten af stol-sitsen. Jag *kände* att kring mun låg ett snedt, stelt, fånigt leende, men jag vågade *inte* röra på läpparna af fruktan att få fatt i en *ändå* värre grimas. Därtill *röd*!

Och på det *här* viset skulle jag gå till eftervärlden!

»Hvad är klockan, Ruffen?» sa jag till sist svagt.

»Du har setat precis en kvart nu, hä hä.»

»En *kvart*!» skrek jag. »Osanning! Minst — en — tim —»

I detsamma bokstafligen kastades jag i luften af hvilken makt vet jag *ännu* *inte*! Ruffen påstår, att jag kastade mig själf. Men det gjorde jag *visst* *inte*! Den som gör *allt* för att sitta stilla, flyger *inte* i luften, *af sig själf*, som en dynamitbomb! Här föreligger nog någonting djupt och hemskt, som bara en spiritist kan lösa.

Italienaren gaf mig en blick — O, så mild och så förebrående! Men så nickade han godmodigt, tog en liten lerklump, som han kletade fast i nacken på mig — d. v. s. på bysten — och så gjorde han hela fotställningen, utan att se på mig en enda gång.

Men sedan höll han upp två fingrar, nickade mot hörnet och sa några bedjande ord på sitt eget språk.

»*Kan* han mena,» sa jag matt, »att jag ska sitta i hela två timmar *till*!»

»Han menar nog, att allt ska vara färdigt inom två minuter, *om* du bara sitter stilla!» sa Ruffen.

»*Om*!» sa jag, »hvad har jag annat gjort sedan jag inom dessa väggar kommit.»

Så satte jag mig i hörnet igen, men *kände* mig nu så förbi och trött, att hufvudet sjönk ned på mig som på en bruten blomma.

»Skratta — vara — mucke mucke glad —!» sa Italienaren och nickade.

»Karlen kan ju Svenska!» ropade jag.

Men han kunde bara de där orden, som väl var. Tänk, om han förstätt!

Emellertid gjorde han nu sådana små lustiga språk-försök, att de riktigt piggade upp humöret på mig igen — som väl meningen var. Fem minuter senare fick jag se min byst, nyter, fryntlig, lefvande, inte *alls* röd eller stel, och med bara *två* isterhakor!

»Gud ske lof,» sa jag med en suck af lättnad, »han såg det inte!»

»Charmanta, charmanta!» sa artisten och tryckte med strålände ögon bysten till sitt hjärta.

»Han måtte väl aldrig ha blifvit kär i dig heller,» sa Ruffen förargadt — ja *argt!* Jag ville också bli 'arg', men jag kunde inte!

Det var för smickrande, för öfvervåldigande! Kär i mig!

»Du — du!» sa artisten och tryckte mig än varmare intill sitt bröst.

Jag rodnade, rodnade *djupt*. Ty vara hur smickrad, hur öfvervåldigad man *vill*, så känns det ändå litet underligt, minst sagdt, att bli duad af en vildt främmande karl, midt framför sin mans näsa till.

Nu trädde ett halfungt fruntimmer fram ur en vrå och af henne fick vi höra — på svensk-fransk rotväliska, att artisten ville göra *två* byster — en åt sig, en åt oss, »efter madame lyckats så utomordentligt väl.» 'Du' betydde inte *du*, utan 'due', som är det samma som *två*.

»Ruffen,» sa jag, »stå emot du, om du kan. Jag kan inte. Han är för mycket söt!»

Men Ruffen, han kunde han, och det riktigt! Kvickare än jag någonsin i mitt lif sett honom lämna fram pengar, hade han kastat en tia på bordet och tagit mig under armen, mig, inte afbilden.

När vi ett par minuter senare lämnade studion, med bysten slarfvigt inkastad i en ask, så brådtom hade Ruffen, höjde artisten händerna mot skyn, som om vi tillfogat honom den blodigaste orätt. Det sista jag såg af den intressangta tafan var tian, som glömd sakta fladdrade ned mot golvet — — —!

Ja, det säger jag, att får stora män i *proportion* lida för sina jättebyster, så som jag har lidit för min 'fyratummare', så tackar jag Gud, att jag inte är, att jag aldrig *kan* bli en storhet, som ska förevigas efter metermått!!

Senare på kvällen:

»Charmanta!! Charmanta?? ??»

Jag undrar ändå om inte — — —!!!

Hm!!! — — — Nej, naturligtvis *inte!*!!

Bra vackert språk det Italienska emellertid!!

”Raka vägen.”

Ett genmål.

I nr 24 af Idun förekommer en uppsats* af Eva Vigström (Ave), hvilken framställer en sådan vrångbild af verkliga förhållandet och tycks andas en sådan afvoghet mot folkskolan, att den ovillkorligen fordrar ett genmål. Hvad

* Att Aves uppsats, mot hvilken vi i vissa hänseenden äfven ansågo oss böra inlägga vår reservation, skulle föranleda genmälen, voro vi öfvertygade om. Flere sådana, i det hela med hvarandra öfverensstämmande, hafva äfven ingått. Vi införa här det först ankomna, ehuru det synes oss väl skarpt i tonen.

Red.

orsak E. V. kan ha att alltid slunga sitt anatema öfver folkskolan, är nu icke skäl att inlåta sig på funderingar öfver. Det vet hon väl bäst själf. Man skulle emellertid kunna be fru V., att, när hon söker lämna oss måleriska bilder af skänkt *folklif* och skänkt landskap, hon då ville göra bilden sådan, att den vore igenkännlig för med förhållandena bekanta personer. Landskapsbilden i ifrågavarande teckning är nog riktig, men så i ingen mån folklifsbilden.

Om man vill arbeta för en god sak, bör man inte därför nedsvärta en institution, som trots E. V. väl ändock torde komma att fortleva.

Att lungsoten och andra smittosamma sjukdomar kunna spridas genom många personers gemensamma vistande i samma lokal, torde väl inte kunna gendrifvas, men att ge folkskolan *ensam* skulden för att lungsoten sprides, det är helt enkelt att handskas lätt sinnigt med sanningen.

Rätteligen torde och borde man kunna säga till fru V.: antingen känner ni inte alls förhållandena i en nutida skänsk folkskola, eller också talar ni mot bättre vetande för att kunna utgjuta er vrede öfver folkskolan. Den bild af folkskolan ni framställer kan möjligen — om man bortser från dubletterna af naturlära, geografi, svensk historia och språklära — passa in på en dylik för 30 å 40 år sedan, hvad själva skolans utseende beträffar. Men ingalunda ens då, hvad beträffar den stora dödligheten, specielt i lungsot, bland folkskolans barn eller bland dem, som nyss utgått därifrån. Själfr har jag varit lärare i 18 år, men af de öfver 200 barn, som utgått från min skola, har endast ett dött i lungsot, och dock var hon — en flicka — behäftad med denna sjukdom redan under sin skoltid, utan att det, såvida det kunnat synas, medfört några menliga följder för kamraterna.

Vore emellertid Aves uppsats annorlunda framställd — gömde sig icke i densamma den hätskhet, som städse framlyser i densamma — kunde man vara henne tacksam för den hjälp, hon velat lämna mot en fiende, mot hvilken — det medgifves villigt — kraftiga vapen behöfvas. Men som det nu är, måste man betacka sig för dylik hjälp. Ty att det icke blott är tuberkulosen hon vill åt, det märker man ju snart vid genomläsandet af hennes uppsats.

Hvarför varnar hon annars endast för *folkskolan*? Är det då inte möjligt, att tuberkulosen kan spridas genom andra undervisningsanstalter? Hvarför vill hon döma endast folkskolans barn att åtnöja sig med den undervisning, farmor kan lämna? Menar hon, att den kan vara god nog åt den mängd af Sveriges barn, som äro hänvisade att erhålla sitt mått af vetande i landets folkskolor? Eller menar hon kanske, att i andra undervisningsanstalter bättre sanitära anordningar förefinnas; ja, då har hon ju delvis rätt. Folkskolan har länge behandlats som styfvarn i jämförelse med andra offentliga undervisningsanstalter inom vårt land. Fast det hvarken kan eller bör förnekas, att så väl statsmakterna som — och detta i synnerhet — folket, kommunerna, på senare tiden gjort storartade och erkännansvärda ansträngningar för att åstadkomma tidsenliga folkskolelokaler. Och visserligen är det sant, att skollärarens arbete är tungt, i hög grad mödosamt, ja — enligt kända läkares uttalande — hälsofarligt, då han 5 å 6 timmar dagligen skall ideligen anstränga sina tal- och andedräktsorgan, men ändå är lungsoten — om man undantager personer, som äga hektiska anlag — en ingalunda vanlig sjukdom bland Sveriges lärarekår. Den bild Ave lämnar af en skola passar bättre in på ett lasarett eller ett sanatorium för lungsiktiga. Och ett lasarett eller sanatorium endast för hopplöst sjuka. Åtminstone om man tar hänsyn till den stora dödligheten.

Ville Ave verkligen föra vårt folk framåt, är det detta hon åsyftar med sin uppsats, då borde den ha sett helt annorlunda ut. De ord hon nu lagt i den *visa* farmoderns mun, borde då ha varit helt andra.

Hon borde då ha låtit farmodern klaga öfver, att skolorna *ännu* ofta äro öfverbefolkade, och uttala den önskan eller begäran — hon är ju annars inte så buskablig, Aves farmor — att statsmakterna, med allt erkännande af hvad redan gjorts, borde än ytterligare anstränga sig för att åstadkomma någonting bättre.

Och för öfrigt, hvar finns väl den farmor — i träskor — som faller yttranden, *tankedigra* som dem Ave lagt i vår farmors mun? Möjligen, om farmodern vore Ave, men näppeligen gumman i torpet.

Att för öfrigt — år 1897 — vilja döma det uppväxande släktet, folkets, allmogens, skogstorpens barn, att åtnöja sig med den undervisning,

som kunde meddelas dem af en farmor eller mormor, hvars kunskaper inte sträckte sig längre än till en knagglig innanläsning, att skriva dåliga bokstäfver och möjligen en räknefärdighet med nakna siffror till hundra eller något däröfver; ty längre — om ens dit — sträcker sig i sanning inte far- eller mormödrarnas kunskap i den samhällsklass, hvarifrån Ave hämtat sin bild — det vore i sanning obilligt, hjärtlost.

De uttröttade skolbarn Ave talar om känna vi heller inte till; åtminstone inte trötta i Aves mening. Att ett tankearbete trötta, det är ju för hvar och en, som sysslar därmed, ett känt faktum, men omväxling på arbete gör det möjligt för organismen att hålla ut, att bibehålla sin spänstighet; och det är också omväxling vi sträfvade efter i skolan.

Sång, gymnastik, slöjd, fria lekar, omväxlande med det mera fordrande tankearbetet, motverka den öfveranstängning och förslappning, hvaröfver Ave klagat. Hvad nu beträffar läxläsningen, vore det visserligen ett önskemål, att denna inskränkta mera, än hvad af vederbörande myndigheter ännu medgifves. Men att påstå, att undervisningen skulle bättre handhafvas af en obildad, okunnig farmodern utan hvarje särskild utbildning än af en pedagogiskt bildad lärare, är ju minst sagdt löjligt. Hur pass stort intresse föräldrar — och far- och morföräldrarnas intresse torde inte vara större — ha för sina barns undervisning, därom ha vi lärare dagligen tillfälle bilda oss en erfarenhet.

Hvem är det, som *oftast* — jag säger naturligtvis inte alltid — får lära barnen lite ordning och snygghet, när föräldrarna brista i sina plikter, om inte just skolan. Har inte Ave under sina vandringar lagt märke till, att allmogens, stat- och skogstorpens barn, ofta icke, innan de börjat skolan, ha begrepp ens om att hälsa, därför att ingen har påmint dem därom, men att de efter att ha varit i skolan endast en eller annan vecka ha lärt åtminstone denna enkla konst. När barnen vid 6 å 7 års ålder komma i skolan, är det ingalunda ovanligt, att de icke känna ens sin egen ålder. Jag anför detta som ett bevis på föräldrarnas intresse för barnens utveckling just inom den klass, hvarifrån Ave hämtat sin bild.

Oftast är det väl — det medgifves — inte bristande intresse, utan bristande tid, som är orsaken. Föräldrarna hafva båda sin tid så upptagen, att ingen blir öfver att syssla med barnen.

För att nu inte längre taga tidningens utrymme och dess läsares uppmärksamhet i anspråk vill jag sluta med att uppmana Ave, att hon nästa gång hon vill gå »raka vägen» till ett mål, hon då också verkligen gör detta och inte för att hinna målet tager sig före att som nu gå omvägen att nedsvärta folkskolan; det händer nämligen då lätt, att hon förirrar sig och icke hinner fram till målet, som inte hade varit så svårt att nå, om hon verkligen, som hon bort, gått »raka vägen».

Skänsk folkskollärare.

En treflig sommarhatt för — 14 öre.

I en fröhandel köpes en bastfläta för 25 öre och i en järnbod för 5 öre s. k. koppartråd, något gröfre än en vanlig hårnål. En bastfläta räcker till 2 t. o. m. till 3 hattar.

Flätan upplöses, och basten upphänges vid knuten på en vägg. Tio långa jämntjocka trådar urdragas och läggas bredvid hvarandra. Den 10:de skiljes från de öfriga och knytes med en vanlig knut omkring midten af dessa. Trådarna fästas i detta omtag vid en sydyna eller dylikt. Den tråd, med hvilken man knutit, fästes nu vid den knytande själf, t. ex. därigenom att en hattnål fästes vid bröstet och de båda ändarne viras om densamma, så att de sitta spända. En ny tråd tages och knytes om de båda på följande sätt. Tråden lägges vinkelrät under de båda andra. Man håller med en hand i hvar ände af tråden, lägger sedan den vänstra änden under och den högra öfver trådarna, så att de skära hvarandra. Den öfverliggande änden slås om den undre, och knuten tilldrages, så att den bildas så nära midten af tråden som möjligt. Knuten skjutes sedan upp tätt intill det första omtaget. Därefter fattar man åter de båda ändarne, lägger nu den högra under och den vänstra öfver. Den vänstra slås om den högra, och knuten tilldrages och upp-

Redan 1888 intygade prof. Joh. Lang i Lund, att Hultmans Cacao var fullt lika med van Houtens Cacao. Hultmans Cacao kan således varmt rekommenderas till hvarje husmoder.

Bland nu befintliga Cacaosorter intages säkert förnämsta platsen af **HULTMANS CACAO**

Försändes öfver många sorter. Försändes öfver hela riket. Begär priscurrant.

fullt jämröriga med de engelska, fås hos de flesta specierhandlare i hufvudstaden.

CACHES

C. W. SCHEUMACHER
Kongl. hofleverantör. — 17 Norrlandsgatan 17, Stockholm.

skjutes om möjligt ännu mer. Med 6 nya trådar förfäres på samma sätt, så att på de två fästade trådarna inalles 7 knutar finnas, hvilka skjutas upp så tätt intill hvarandra som möjligt. Så lösas de båda ändarne, två nya tagas, tillhörande båda samma tråd af de 9 först ombundna, och fästas på samma sätt som de förra. 7 nya trådar knyts nu omkring dessa. Därefter tagas åter 2 nya och omknyts med 7, och så förfäres, tills alla de tio trådarna äro omknutna och man fått tio strålar af knutar, bildande tillsammans en stjärna.

2:dra hvarfvet. Trådarna mellan två knutstrålar samlas och omknyts på samma sätt som förut skett med två af dem, nämligen de två sist knutna en från hvarje håll. Den omknytningen bör ske ungefär 1 cm. nedanför sista strålknuten.

3:dje hvarfvet. 1 cm. från föregående hvarf omknyts de två trådar, om hvilka förut 7 knutits, med samma trådar som man knutit med i förra hvarfvet, så att den ena tråden tages från vänster och den andra från höger.

4:de hvarfvet. Det tjocka trådknippe, som omknöts i 2:dra hvarfvet, delas midt itu. Två trådar i hvarje hälft ombindas de öfriga, så att därigenom två nya mindre knippen uppstå. Äfven detta hvarf 1 cm från det förra.

I 2:dra, 3:dje och 4:de hvarfvet är det enklast att fasthålla de trådar, som skola ombindas, med tänderna. Så äfven i de följande.

Med det 4:de hvarfvet är kullens platta färdigknuten.

Denna utbredes nu på ett bord. En bit af koppartråden lägges i en ring ungefär 1 cm. från sista hvarfvet. Därefter afnyes denna så stor den behöfves jämte 2 å 3 cm. därutöfver. De sammanlagda ändarne omviras med en basttråd. Ringen lägges nu åter på det knutna. En af de knutna trådarna tages och fästes på förut angifna afstånd från knytningen genom att två gånger läggas om ringen på samma sätt som vid syning af languett. Midt emot på kullens andra sida fästes en annan tråd på samma sätt, hvarvid tillses att kullen hårdt spännes inom ringen. Sedan man fastknutit ringen ännu på åtskilliga ställen, så att man är säker på, att ringen kommer på samma afstånd från kullens midt öfverallt, kan man fästa plattan i sydynan och knyta alla de mellanliggande trådarna på samma sätt.

1:sta hvarfvet på kullens sida. Två bredvid hvarandra liggande trådar fasthållas med tänderna. Dessa omknyts med den närmast till höger och närmast till vänster liggande med samma knut, som förut beskrifvits. En tråd öfverhoppas, och de två följande tagas i munnen. Med den öfverhoppade och den på andra sidan närmast liggande omknyts nu dessa. Så fortgår man ringen rundt.

2:dra hvarfvet. Två af de bredvid hvarandra liggande trådarna, med hvilka man i förra hvarfvet knöt, tagas i munnen och omknyts med de förut omknutna, en från hvarje håll.

Med denna knytning fortsättes hvarf efter hvarf, tills man fått kullen så hög, som man vill hafva den. Då göres en ring af koppartråden, alldeles lika stor och på samma sätt som den förra och fastknyts.

Brättets 2 första hvarf knyts lika med kullens sida. I det 3:dje fästes en ny metallring. Storleken af denna bestämmes på samma sätt som af den första: kullen lägges på bordet, de sista hvarfven utbredas, tråden lägges 1 cm. från det sista och hopfästes. Två hvarf knyts åter på samma sätt som förut, och en större ring fästes, så åter två hvarf, och den sista ännu större ringen fastknyts.

Trådarna fästas på följande sätt. En af dem tages och knyts till höger en 4 å 5 ggr om tråden, hvarvid de bredvid liggande lägges intill ringen och omknyts på samma gång. En annan tråd tages och med den förfäres på samma sätt och så fortsättes ringen rundt. De medföljande trådarna afklippas efter hand tätt intill ringen, då de omknutits en 4 å 5 ggr.

Under brättet rynkas tyll eller en spets, och ofvanpå klädes hatten med samma slag eller band i samma färg. Till hvit spets under brättet är det trefligt med svart sammetsband omkring kullen, med en knut af bandet och några prästkragar vid sidan. Om man vill ha en mörkare hatt, kan man t. ex. kläda den med marinblå silkescrepe och ett par svarta vingpennor. Flor i samma färg.

Vill man ha hatten mindre, kan man avsluta den i den föregående ringen.

Frida.

Kvinnorna på utställningen.

X.

I konsthallen.

Låtom oss nu träda in i konstens helgade tempelsalar och i dess ljusa, bländande färgprakt hvila ut för några ögonblick från det brusande bullret och stimmets därute på det öfriga utställningsområdet.

När man träder därin, häpnar man ovillkorligt för massan af konstverk, hvilka möta ögat, men på samma gång tjasas man af den behagfulla och symmetriska anordningen af det hela. Vi veta nog att förtjänsten af det senare i första rummet tillkommer artisten Oscar Björck och prins Eugen, hvilken med det varmaste intresse omfattat äfven de minsta detaljer som angått konstutställningen.

Aldrig har en så rikhaltig samling af målning och skulptur varit på en gång förreponerad i vårt land, och att den räknar så många utländska framstående deltagare — därför har man helt och hållet att tacka den unge, furstlige konstnären.

Med Iduns läsarinners benägna tillåtelse företaga vi nu vår vandring och göra med lätt förstådd förkärlek vår början med *Sverige*. Vi få naturligtvis nöja oss med ett urplock af hvad vi, för vår del, anse vackrast och mest värderikt.

Prins Eugen är själf representerad af sex målningar i olja, af hvilka »Där skogen glesnar» måhända tilltalar betraktarens skönhetsinne kraftigast. Den mörka, djupa furuskogen med sina raka stammar »står där, hög och allvarsam och blickar ner på dig», som Svaskalden sjunger. Men långt i fjärran lysas tafan upp af den sjunkande solens röda strålgitter, som silar sig in mellan träden. Det ligger stämning och nordisk poesi i denna framstående tafla.

Oscar Björck uppträder på utställningen speciellt som porträttmålare och räknas ju däri som en af vårt lands främste och modernaste. Hans porträtt af grefvinnan Lagergren och fru Clason utmärka sig såväl för en slående porträttlighet, som ock för en utsökt elegans i utförandet.

Fanny Brate bjuder oss en af sina förtjusande genrebilder, sådana som särskildt tilltala hvarje kvinnohjärta. Se blott på den lilla älskliga tafan »Kurra gömma», där de små skälmaktiga barnen äro i färd med den gamla välkända leken. Hvilken säker teckning och fin penselföring!

Gottfrid Kallstenius hör till våra mera framstående målare med stort och varmt sinne för naturens skönhet och färgernas spel. Hans stora landskap »Sommardag» liksom lyser upp hela väggen, där tafan är placerad. Det är saft i denna grönska och värme i detta solljus. Kallstenius bjuder äfven på flere andra dukar, framställande olika naturstämningar, alla af god verkan.

Charlotta Rönquist exponerar en tilltalande och liffull »Utsikt öfver Hernösand», hvilken åtminstone ingen norrländska kan gå förbi med likgiltighet. Likaså förtjänar *Ida Törnström* en komplimang för sina vackra och kraftigt återgifna »Solbelysta furustammar».

Gunnar G:son Wennerbergs älsklingsmåleri tycks vara blommor, och däri har han redan uppnått mästarekap. Det ligger en innerlig känsla och poesi i dessa buketter af »Blåsippor», »Anemoner», »Syrener» och framför allt i hans sköna »Blå Hortensior». Gå ej förbi dem, mina damer! Sådana tafior passa förtäfligt i en elegant boudoir.

Hildegard Thorells porträtteringskonst är sedan länge erkänd och man får här nya bevis på densamma, när man ser porträttet af friherrinnan C. och kanske ännu mer när man betraktar konstnärinnans själfporträtt, måladt med en kraft och brio, som tydligt vittna om att hon känner sig själf och förstår att framkalla anda och lif med sin pensel.

När vi gå här i den sköna samlingen härs och tvärs, stanna och teckna oss till minnes det som behagar oss, så komma vi också slutligen till en tafla, framför hvilken vi ovillkorligen dröja en längre stund och det är en stor duk af *Bruno Liljefors*, nämligen hans berömda »Hafsörnar». Hvilken titanisk kraft i denna strid mellan luftens konungar i brynet af de skummande hafsvågorna! Allt är vrede, hafvet fräser och liksom dånar, kämparna hugga de blodiga klorna i hvarandras kött och de små ögonen blixtra af otämdt hat. Men det hela är skönt, vildt skönt, och konstnären har här träffat sitt ämne på pricken och åstadkommit ett konstverk af stort värde.

Bland *Ernst Josephsons* många här utställda dukar förtjänar porträttet af artisten Carl Skånberg ovillkorligen ett omnämmande. Det är lifslevande, som han gick och stod här i lifvet, trygg och godmodig och oförbrännelig, tills döden kom och drog ett streck öfver alla ljusa konstnärdrömmar.

Af professor *Aug. Malmströms* tafior ber jag få fästa uppmärksamhet vid hans präktiga och karaktäristiska återgifvande af »Svenska arméns återtag öfver Ålandshaf 1809». Det är en tafla, som tilltalar såväl hvarje svensk kvinnas som mans hjärta. Grefve *Georg v. Rosen* exponerar äfven en tafla, med svenskt historiskt motiv, nämligen: »Karin Månsdotter besöker kung Erik i fängelset», en målning full af innerlighet i behandlingssättet. Karin är här framställd som en bild af den hängifvaste kvinnlighet och oskuld, såsom legenden älskar att se den arma drottningen återgifven.

Anna Norstedts präktiga »stilleben» torde också beaktas under vår vandring, och gärna stanna vi med ett godt leende framför *Carl Larsons* humoristiska och om den varmaste hemkärlek vittnande skildringar ur »De minas» lif och alla smättingarnas glada sysselsättningar och muntra lekar. Det är präktiga bilder, sprungna ur konstnärrens hjärta.

I samma sal finna vi också *Hugo Birgers* magnifika målning »Toiletten», ett verkligt ro-coco-arbete, utfördt med utsökt smak. Såväl damernas toaletter som samtliga accessoarer äro fullt stilenliga. Glöm icke heller att skänka en blick åt den sirliga coiffeuren, han är ju verkligen dräplig.

Bland allt annat godt, som på den svenska afdelningen finnes att se, nämna vi till sist *Anders Zorn*, som otvivelaktigt står i främsta ledet af våra moderna målare. Hans »Boulevardscen», briljant i färg och teckning, är förut känd. »Själfporträttet» kan synas djärft, men om också atelier-scenen är något väl frivol, så är det dock ett styft arbete.

Och härmed sluta vi vår hastiga vandring genom den svenska afdelningen och skynda öfver till Norge och Danmark för att utsöka hvad som i våra ögon där finnes mest sevärdt.

Den norska konsten kan synas något hård och sträf, men den är då ett uttryck af landets och folkets egen karaktär. De finnas dock här, som skapat sig ett namn långt utom egna landamären, exempelvis *Thorolf Holmboe*, hvars vackra »Augustinatt» och »Aftonstiltje» visa hvad hans pensel förmår. Gamle *Hans Gude* är ett sedan långa tider tillbaka erkändt konstnärnamn, och hans varma och stämmings-

rika »Sommar natt» är ett bevis på att det är välförtjänt. *Fredrik Kolsto* är en ännu ung målare, som redan gjort sig ett namn, och af hans arbeten nu kunna vi främst sätta »En glad Gut», som är full af lif och glädje. *Halfdan Ström* hör också till det unga släktet och hans genrebilder äro ofta förträffliga. Se blott här på hans lilla duk »På fars rygg», — är den icke duktigt målade? *Carl Nielsen* målar hafvet och fjällen och man måste alldeles säkert gifva sitt stora erkännande åt hans »Från Loen i Nordfjord». *Johannes Müller* har här äfven en ypperlig »Månuppgång på högfjället» och *Sigurd Moe* en bra målade »Grävadersdag».

Edvard Diriks utställer sin stora tafla »Vinterdag vid Kristianiafjorden», hvilken visar ett praktigt perspektiv och en utmärkt målade luft.

Af norska kvinnliga målare finnas icke många med. De som äro representerade äro för det mesta genremålarinnor, af hvilka verk kunna nämnas en liten fin bit af *Bertha v. Ditten*, kallad »Unga flickor», samt *Maria Hauge's* »På hemvägen» och »Goda vänner».

Den danska afdelningen är särdeles rikhaltig, och efter en liten granskning finner man, att konsten hos vår södra granne står ovanligt högt, både i landskapsmåleriet och icke minst i porträtterkonsten.

Vi ha icke gått här många steg, förrän vi stanna hänfödda framför *H. Brasens* tafla »Solnedgång vid sjön Esrom». Vi fästa oss mindre vid landskapet. Det är solen som fånglar oss, en sol, som bländar och gör en färgblind. Låtom oss villigt erkänna att en sådan sol — målade — hafva vi aldrig förr sett. Taflan är ett mästestycke.

En »Vardag i bokskogen», af *A. Fritz*, är också magnifik och förtjänar att tagas närmare i kikaren. *P. S. Krøyer* är erkänd som en af Danmarks främsta porträttmålare, och därom bära äfven de vällyckade bilderna af *Holger Drachmann* samt af *D:r Schandorph* vittne. *Julius Paulsen* tyckes emellertid täfva med *Krøyer*, hvarom porträtten af bryggaren *Carl Jacobsen* och hans hustru tala högt. De tyckas liksom lefvande träda fram arm i arm ur ramen. *Ole Pedersen* har också ett par vackra porträtt af sin far och mor.

Peter Ilstedt är genremålare och visar sig långt uppdrifven i sin konst. Hans »Tre unga flickor» äro förtjusande och »Vid morgonkaffet» är en liten scen från hemmet af god och verksam effekt. *Augusta Dohlman* är stillebensmålarinna och exponerar förträffliga »Stockrosor» och »Helleborus». *Chr. Blache's* »Stora skyar öfver hafvet» är en praktfull tafla med särdeles väl framställda molnpartier, hvarigenom solen tränger och kommer dem att skifta i flere färger. Hafvet har lagt sig till hvila, det liksom väntar att de mörka molnen snart skola urladda sig i blix och åska.

Den danska målarkonsten tål att noga studeras och våra egna artister hafva ej så litet att här lära, icke minst uti att skänka ljus och värme åt sina dukar, hvilket danskarna tyckas väl förstå.

I katalogen hafva våra vänner finnarne blifvit inrangerade i den internationella afdelningen, men vi vilja redan nu nämna några ord om Finlands förnämsta konstnärer och deras arbeten.

Albert Edelfelt är välkänd för oss genom flere föregående arbeten, däribland hans förut exponerade »Kristus och Magdalena». Han har nu sin stämmingsfulla »Sorg» och sin karaktäristiska bild »På kyrkbacken» samt flere porträtt. *Berndt Lindholms* vackra och kraftigt målade »Strandparti från Sveriges väst-

kust» förtjänar äfven det varmaste loford. Likaså *Hjalmar Munsterhjelm's* fyra vackra taflor, hvaribland särskildt »Finsk skogstjärn» slår an genom sin natursanning. *Ellen Thesleff* är en liten pigg och säker genremålarinna, hvilken har flere prof på sin pensel, och *Waldemar Toppelius* trivdes bäst på hafvet och i finska skärgården då båten lägger till för en frisk bris. Därtill komma taflor af *Wänä Blomstedt*, af *Axel Gallén* och *Elin Danielson* samt af *Per Sparre*. Totalintrycket blir att, om också den finska afdelningen är liten, så är den särdeles god och blifver mycket uppmärksam.

I den rent nordiska tafvelutställningen finnas nog taflor, hvilka saklöst kunnat stanna hemma på ateliern och vändts mot väggen men, när de nu en gång, på outransaktigt vis, kommit med, så tiga vi om dem och göra som de öfriga taktfulla konstvännerna, — nämligen gå dem stilla och likgiltigt förbi. De förmå ej störa vår glädje här i skönhetsrike.

Vi skola i stället se på de främmande konstnärerna med de stora europeiska namnen.

Adolf Hellander.

Ur notisboken.

Prins Carl och prinsessan Ingeborgs bröllop är nu bestämdt att äga rum en dag i sista veckan af augusti månad, troligen den 26 eller 28. Prins Carl afreste i slutet af förra veckan till sin trolöfvade i Köpenhamn.

Kungsord till kvinnorna. Vid den stora »borgarmiddagen» å staden Trodhjems i dagarne firade 900-års fest höll konung Oscar ett tal till damerna, i hvilket han bland annat yttrade: »Hvilken hög och skön plats är icke kvinnan gifven i mänsklighetens historia och för mänsklighetens lycka! Hvems öga möter vårt, då vi första gången skåda ljuset och lifvet? Det är moderns. Mot hvem lågar ynglingens öga, när han första gången fattar lifvets sköna värde i kärleken? Mot den älskade kvinnan! På hvem kunna vi först och sist lita, hos hvem kunna vi tryggt söka tillit, tröst och stöd, när allt annat synes svikta? Hos våra hustrur! Och hvem står väl vid vår sida som en blid ängel ännu i vår ålderdom? Det är dottern!

I kvinnor! Som öm moder, som älskande hustru och kärleksfull dotter, hur skön är ej kvinnans uppgift! Den nordiska och ej minst den norska kvinnan har bättre än många andra lands kvinnor insett denna stora uppgifts betydelse och välsignelse.»

En ung hjältinna. En rask handling, som förtjänar omtalas, utfördes här om dagen af en ung flicka. Under lek med jämnåriga vid Thorsviks brygga vid Lidingöbro, en omtyckt, men farlig lekplats under sommaren bland barnen till sommargäster å Thorsvik och kringliggande villasamhället på Lidingö, råkadde en liten parvel, som till den kända skådespelaren och sångaren *C. Johansson*, att falla i vattnet. Hans små lekkamrater voro ur stånd att hjälpa honom annat än genom skrik och rop på hjälp, och den lilla hade så när gått till botten, då i sista ögonblicket tillstädeskom en ung 13-årig flicka, dotter till redaktör Hedvall från Gefle, som under sommaren med sin familj vistas vid Hasselbacken på Lidingö. Utan tvekan kastade hon sig i vattnet, och efter stora ansträngningar lyckades hon draga den nödställda upp på det torra, där han med långvarig behandling efter en stund kvicknade till. Den raska flickan blef naturligtvis hjältinnan för dagen både bland de små forskräckta kamraterna till den räddade och bland äldre åskådare till olyckstillbudet, hvilka ej kommit sig för att handla.

Barngarderoben

är husmors bästa hjälpreda. Prenumerera å närmaste postanstalt. Helt år 3 kr.

Teater och musik.

Vasateatern bjöd i lördags på en premiére, som trots sommarvärmerna hade lockat fullt hus. *L. Gandillots* lustspel »Den nye underprefekten» var onekligen muntrande kvickt, men också naturligtvis hållet i den »lätta» parisiska tonen. Fru *Emma Berg* uppträdde däri som en förförlisk varietédiva från Alcazar i Paris och slog som vanligt an genom sitt graciösa pikanteri i spel och sång. Styckets manliga hufvudroll — en bondklipsk slyngel till betjänt, som icke utan framgång uppträder i sin husbondes, »den nye underprefektens», kläder — utfördes af hr *Alb. Ranft* med hans vanliga glada nonchalans, som här passade godt i stycke. Underprefekten bekläddes af hr *O. Byström*. Ett par utmärkta karaktärsfigurer gjorde hr *Bror Olson* af en galant gammal general och hr *V. Lundberg* af en mindre galant gammal byråchef. Publikén hade roligt, storskrattade och stormapplåderade.

Däremot kände man sig ganska grundligt sviken på den utpuffade amerikanska »aerial ballet», som därpå följde. En klumpig blandning af hundra gånger sedd serpentindans med några mycket enkla och blockgnisslande upp- och nedhållningar af de »luftiga» väsendena, ett varieténummer rätt och slätt — och ingalunda ett af de bästa! »Nej, herr Ranft,» sade publikén med ljudliga hyssjningar, »bättre upp i utställningskonkurrensen!» Och vi säga detsamma.

Pliktens väg.

Novell för Idun af *Alli*.

(Forts.)

— Det blir allt en hop att taga reda på, innan du kommer så långt.

— Men du vill ju tala om allting för mig, eller hur?

— Det beror på hvad du menar med allting, min älskling.

— Jag menar, att du icke skall ha några hemligheter för mig.

— Jaså!

— Nå, svara mig, du talar väl om allting?

— Fråga då litet tydligare, så att jag får veta hvad det handlar om.

Sigrid tvekade litet grand. Hon hade väntat af sin fästman, att han skulle gifva henne en stormande försäkran om att vara som en öppen bok, och hon kände sig litet besviken. I tveksamt ton började hon åter efter en stund.

— Du har t. ex. aldrig sagt mig — om du förr — svärmat — för någon annan.

— Kära barn, nog kan du väl förstå, att icke en man på trettiosex år kunnat gå alldeles oberörd genom lifvet.

— Nej det förstås, litet svärmeri kanske, men jag menar något verkligt tycke, säg mig, har du aldrig älskat någon — före mig?

— Icke så stormande åtminstone, du lilla frågvisa! Men nu skola vi icke röra vid det ännu vidare.

— Nej, icke sedan, men nu i dag, på min högtidsdag. Ack, jag vill så gärna, att det skall vara fullt förtroende emellan oss. Låt mig nu höra ditt hjärtas historia, jag skall aldrig fråga dig mer sedan.

— Det är ingenting att höra, — svarade Isidor och det nästan litet snävt.

— Jo, Isidor, jag förstår att du döljer någonting för mig. Tror du kanske att jag skall bli svartsjuk på dina ungdomsminnen? Ack nej, tro icke det! Min rättighet öfver dig är ju så ny och jag är så stolt öfver den, men ser du, jag vill äga ditt fulla förtroende. Jag vill vara din bästa vän och dela dina minnen såväl som dina förhoppningar. Annars vågar jag icke heller komma till dig med mina små barnsliga meddelanden, och jag har ett sådant behof af att icke ha några hemligheter för mina närmaste.

— Min kära, lilla Sigrid, kom du till mig med alla dina små sorger och bekymmer och du skall icke komma förgäves.

Han tog hennes hufvud mellan sina båda händer och kysste hennes rena hvita panna. Och så tillade han:

— Tro mig, min älskling, jag skall också anförtro dig allt hvad en man kan säga åt sin hustru.

— Tack, du käre! — svarade hon ömt och hennes hand for smekande öfver hans kind — tala då om för mig om henne, som du förr var fästad vid.

Jubileumsfilten **SVENSKA FLAGGAN**, väfves af ull. *

Godsätgång 1,80 kg. urtvättad ull, arbetslön 5 kronor. Längd 2 meter. Bredd 1,48 meter.

Obs! För vikt om 18 kg. fraktfritt.

Hildur Anderssons Ullspinneri och Skrädderi-Aktiebolag,

Allm. T. 76 53. Hötorget 12. Riks 163.

Filial Hornsgatan 1. Allm. T. 30 435.

Tandläkare dr Geo. Forssmans
nya präparat för tandernas vård:
Tandpulver, två slag, Tandpasta, Tandtinktur
 Finns å de flesta apotek, parfymhandlare och hos hvar handlande. Färdigställning för Sverige hos Bendix, Josephson & C.-O., 11 Regementsgatan, Stockholm.

— Är du då säker på, att det varit någon före dig?
 — Du har ju icke gått oberörd genom lifvet, sade du nyss.
 — Nej, jag har väl svärmat litet ibland.
 — Men en gång var det dock mer än svärmeri, eller hur?
 — Ja, en gång var det mer, — svarade han, nästan mot sin vilja, som det tycktes, och han for med handen öfver pannan liksom för att förgäta ett plågsamt minne.
 — Och det tog slut?
 — Ja, det tog slut.
 Isidor blickade dystert ut genom fönstret och Sigrid gömde sitt ansikte vid hans skuldra.
 — Var det ditt fel? — frågade hon sakta.
 Han skraktade bittert.
 — Fel! — upprepade han i hård ton. — Det var ingens fel, det var bara omöjligt, alldeles omöjligt från början.
 — Var hon kanske öfver dig i samhällsställning?
 Vid denna nya fråga vände sig Isidor plötsligt mot sin fastmöt och hans ögon blixtrade.
 — Sigrid, — utbrast han häftigt — hur långt ämnar du sträcka ditt förhör?
 Sigrid såg helt förfärad ut och hon drog sig ofrivilligt ett stycke ifrån honom.
 — O Gud, så du kan missförstå mig! — utropade hon med darrande stämma, och hon dölde ansiktet i sina händer.
 Då försvann Isidors vrede i ett ögonblick.
 — Förlåt mig, älskade lilla Sigrid! bad han innerligt och drog henne åter intill sig. — Ser du, min älskling, vi män tycka icke om att tala om det förfutna, allra minst då vi ha något att bikta. Är det dig icke nog, att jag älskar dig öfver allt annat på jorden, och att aldrig någon före dig varit mig så kär som du.
 Så böjde han sig ned emot sin trolofvade och kysste bort hennes tårar, och hon förlät honom, såsom en älskande kvinna alltid gör.
 Men det halfta förtroendet hade likt en törntagg inträngt i Sigrids själ, och sent skulle hon glömma den bittra smärta hon så plötsligt erfarit på sin förlofningsdag.

Familjen Holfer rådde om en liten villa ute i skärgården, ett par mil från Stockholm. Där i närheten brukade fru Moss hyra en stuga till sommarnöje för sig och sitt lilla hushåll; så äfven i år. Isidor inackorderade sig hos ett bondfolk i en annan stuga, och så kom han ditut hvarje lördagsafton efter slutadt arbete och blef kvar till måndagsmorgon, då han åter måste fara in med båten.
 Denna sommar blef den lyckligaste i Sigrids hela lefnad. Tidigt hvarje morgon var hon uppe och ute i skogen, och hon drillade i kapp med fåglarne, och hon hade så oändligt mycket nytt att berättas för sin mor för hvarje gång hon kom tillbaka.
 Sedan satt hon och sydde ifrigt i många timmar på sin utstyrel, och det ena plagget efter det andra lades färdigt till de öfriga. För hvarje gång det blef ett dussin, knöts ett blått taffband däromkring och bundten lades omsorgsfullt ned i Sigrids egen koffert.
 Men så blef henne stugan för trång ibland, och åter måste hon ut i skog och mark för att sjunga om sin lycka därute under det höga blå.
 Men det var icke alltid sol och leende himmel. Det var kulna, kalla dagar ibland, då man kunde tro, att molnen aldrig mer skulle skingras. Regnet smattrade dagen lång på rutorna och vinden pep och hven i alla knutar och vrår. Då kände Sigrid en besynnerlig smärta i sitt bröst, då värkte såret efter den där lilla taggen, som en gång stungit henne, och hon bäfvade vid tanken på, att hon icke ägde Isidors förtroende så helt och fullt som hon en gång drömt att äga det.
 Ändtligen bröt åter en solstråle genom molnen, och då blef det så ljusst och gladt i den lilla kammaren. Alla tvifvel skingrades med ens och Sigrid hoppades på nytt.
 — Det skall bli mitt lufs uppgift, att vinna honom genom min kärlek.
 Så hviskade en röst i hennes inre och åter tog hon sin tillflykt till den djupa furuskogen. Och åt den anförtrodde hon på nytt sin glädje och sin sorg, sitt hopp och sina farhågor.
 En del af sommaren var Magnus Holfer ute på landet hos sina föräldrar.

Han och Sigrid togo då ofta en promenad tillsammans och växlade mångt förtroligt ord, alldeles som förr.
 En dag gingo de genom skogen, de båda ensamma. Det var en sådan där strålande dag då fåglarne drilla och flugorna surra, barrträden utända sin mest berusande doft och mossbädden inbjuder till drömylld hvila. Då satte de sig ned vid hvarandras sida, de två barndomsvännerna, och talade förtroligt som syskon om forntid och framtid.
 Sigrid blickade drömmande upp emot himla-hvalfvet och hon följde med ögonen ett litet moln, som seglade däruppe. Hon betraktade hur det ändrade form och hur det till sist försvann. Så kom där ett annat litet moln i det förras ställe och fortfarande blickade Sigrid dituppåt och Magnus undrade, hvilka tankar, som rörde sig bakom den rena, hvita pannan.
 — Hvad du ser allvarlig ut, — sade han slutligen — hvad tänker du på Sigrid?
 — Jag ser på de små molnen, som segla däruppe och åter försvinna, och jag tycker, människorna likna dem; de komma också och försvinna sedan spårlöst.
 — Jag tror du är dyster, lilla Sigrid, det skulle Isidor veta! Men, kära du, människorna gå nog ej spårlöst bort liksom molnen: deras gärningar lefva efter dem.
 — Kanhända! Ack, den som ändå visste hvad hela lifvet tjänar till! Säg, hvarför lever man?
 — För att älska och vara lycklig!

(Forts.)

Innehållsförteckning.

Emilia Lindqvist; af D. (Med porträtt). — Iduns 500:de nummer. — En radikalkur; af G. L. — Från prinsessan Ingeborgs hembygd; intryck från en fotvandring genom Nordseeland, upptecknad för Idun af A. Roth. — I Stockholm; små utställningsfunderingar och litet annat smått och godt. För Idun af Lovisa Petterkvist. Bref IX. — »Raka vägen». Ett genmäle af Skånsk folkskollärare. — En treflig sommarhatt för 14 öre: af Frida. — Kvinnorna på utställningen. X: I konsthallen. Af Adolf Hellander. — Ur notisboken. — Teater och musik. — Pliktens väg; novell för Idun af Alk (forts) — Tidsfördrif.

Sidsfördrif.

Bidrag mottagas med tacksamhet.

Sifferlogogryf.

- 1, 2 = Bör räknas till hvad upphöjdt är.
- 4, 5, 8, 6 = Vid fester en som ansvar bär.
- 4, 5, 6, 7, 8 = Ett samtalsämne för den dumma.
- 4, 1, 8, 6 = Hvad man bör ge åt barn och gumma.
- 3, 8, 1, 2 = Af prydnadsdräkt en veckad del.
- 4, 1, 6, 7, 8 = Där af består en kjortel hel.
- 4, 5, 8, 6, 7 = Hvad guldet har, och diamanten.
- 3, 5, 8 = Hur Moppe var för gamla tanten.
- 3, 4, 5, 6, 7 = En sång i gammaldags manér.
- 2, 3, 7, 6 = Hvad man vid soppan gärna ser.
- 6, 1, 8, 7 = Om lössläppt, skrämmande för många.
- 4, 7, 6 = Hvad som behöfs för att få ånga.
- 4, 1, 8 = Hvad hvarje år vi få tillbaka.
- 2, 5, 6 = Hvad en gång blir till bröd och kaka.
- 2, 4, 5, 8, 6 = De bäras utaf männer bara.
- 8, 1, 6 = Hvar på man, obedd, hälst bör spara.
- 2, 1, 8 = Hvad charlataner bruka sköta.
- 2, 1 = Ett käril där man kan kläder blöta.
- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 = Ett skådespel med luftkonsert, för mängden hemsk, för andra kär. *Sibylla.*

Ordspråks-aritmogryf.

1	1
2	2 3 4
3	5 6 7
4	8 6 4
5	9 10 11
6	7 12 10
7	10 13 10
8	14 15 6
9	16 6 9
10	10 6 1
11	1 10 17
12	18 2 12
13	19 16 2
14	15 12 12
15	4 2 10 12 1
16	20
17	8 20 16
18	10 1 20 16 2
19	10 2 4 13 21 11 16
20	5 2 15 5 10
21	8 20 18
22	2
23	1 3 4
24	2 22 20 23 17
25	1 20 16 10 2 7 12

Orden beteckna:
 1) konsonant, 2) djur, 3) födoämne, 4) djur, 5) bibliskt mansnamn, 6) kvin-

nonamn, 7) stad, 8) käril, 9) djur, 10) ö, 11) mansnamn, 12) fågel, 13) mansnamn, 14) järnvägsstation, 15) prydnad, 16) konsonant, 17) adverb, 18) blomma, 19) brukar ej fås för inte, 20) fågel, 21) ö, 22) konsonant, 23) växt, 24) musikterm, 25) fettämne.

Äro orden rätt lösta bilda de bokstäfver som infalla i de mellersta rutorna, lästa uppifrån och ned, ett ordspråk.

Moster Lisa.

Charad.

På en klippa, som mitt första är,
 Sitter en gourmand — en gammal gam —
 Som mitt andra uti näbben bär.
 Högt han flugit för att slippa dela,
 För att vara ensam om mitt hela.
 Smaklig måltid!

S. L.

Ordgåtor.

- 1. Med a ett träd, med å en fisk.
- 2. Med l en fågel, med r en stad.
- 3. Med f ett verktyg, med m ett längdmått.
- 4. Med s en krydda, med p en maträtt.
- 5. Med v ett flicknamn, med l en materia.

Dodo.

Prokop.

Mitt första det gäller beskrifva
 Och teckna i kortaste drag.
 Se här hvad vi då vilja gifva,
 Jag hoppas det blir till behag.
 Jag granskas från ofvan till nedan,
 Från vänster till höger också.
 Säg, anar du icke det redan?
 Minns blott, att du nu kan mig nå.
 Mitt andra är renaste prosa

Och hör till hvad nödtorftigt är,
 Gourmanden just ej plär det rosa.
 Dock mängen det gärna förtär.
 Mitt tredje en del uti sången
 Som själen ju lifligt berör.
 Den fångslar och tjusar så mängen,
 Till främmande världar oss för.

Moster Lisa.

Fyrkantgåta.

	1	2	3	4
1	a	a	a	a
2	a	a	e	l
3	l	l	l	m
4	m	s	s	t

- 1) Kvinnonamn.
- 2) Hist. ort i Ryssland.
- 3) Flod i Belgien.
- 4) Stad i Belgien.

Isse.

Lösningar.

Logogryfen: Skvallret; ark, val, Lea, Ave, Rakel, Eva, Elsa, Stella, Vesta, Kate, Reval, Kreta, Als, Tell, kvart, raket, kvast, sval, stare, kart, lat, ek, ask, tall, al, kras, tal, Karl, Lars, Klas, Valter, tre, rak.

Fyrkantgåtan: Bagarmästare: bräm, beta, agas, mars.

Schackgåtan:

Döljes du utaf din ljusa slöja,
 du, som blomsterströ den väg du går,
 vid hvars möte hoppets strålar dröja
 i den återhållna smärtans tår?
 Nej, de liljor, som din tinning kransa,
 lidandet, som tröstas i din famn,
 gracerna, som mildt omkring dig dansa,
 milda Godhet, säga mig ditt namn.
 (Ur »Godheten» af P. A. Granberg)

Konsonantförändringsgåtan: gök, hög, kök, lök, rök.

Förträffligt fabrikat i **Tröjor, Kalsonger, Skjortor, Heldräkter**
 etc. etc. i Kamgarn (Jaegers system).
 Äfven Bomull och halfulle. — **Sommar- och Vinterkvalitéer**

Försäljning **endast** från fabriken,
3 Bryggaregatan 3, 1 trappa upp,
 andra huset från Drottninggatan.